

Helsepersonell samles i Caux

Nr. 9 – 1978

Helsetjenesten både i våre industrialiserte land og i utviklingsland lider under mangel på penger og kvalifisert personell. Det siste er særlig merkbart i utkantstrøk. Ofte er det også samarbeidsproblemer som gjør at ressursene ikke utnyttes på beste måte. «Den vanskelige medarbeider» er like velkjent i helsesektoren som andre steder.

I Caux ble det i dagene 14. til 18. august arrangert en konferanse for mennesker som arbeider i helsesektoren og andre interesserte. Tanken var å se fritt og ukonvensjonelt på problemene og legge frem eksempler på løsninger. Mer enn 100 fra 17 land deltok. Følgende emner ble behandlet i foredrag, gruppediskusjoner og seminarer: 1) Helbredende krefter i samfunnet; 2) Hvordan skape tillit og samarbeid? 3) Motivasjon for helsearbeid; 4) Bruk av ressurser; 5) Ethiske spørsmål i forbindelse med livets begynnelse og slutt.

Konferansen skilte seg fra andre medisinske møter gjennom at flere yrkesgrupper var sammen om ansvaret. Det gjaldt både det faglige program og det praktiske arbeidet med å drive sentret i Caux. Leger, sykepleiere, fysioterapeuter, dietetikere, sosionomer, administrativt personell — og tidligere pasienter — arbeidet side om side i kjøkken og spisesal. Slikt samarbeid på like fot kommer ikke alltid lett for oss leger. Men Caux er et sted der en lærer samarbeid fra grunnen av. Sammen med helsesektorens folk var det i Caux 400 mennesker fra hele verden. Det var svarte og hvite fra Rhodesia, arabiske og palestinske studenter sammen med israelere, industriledere og fagforeningsmenn, nigerianske politikere m. fl. Vi ble tatt inn i noen av verdens mest brennende problemer som fikk oss til å føle at våre egne ikke var så betydelige likevel. Vi fikk utvidet vår horisont og lærte å ta ansvar for samfunnet, ikke bare for vår egen lille sektor.

Under dagene i Caux gikk det som en rød tråd at det er erfaringer mer enn teorier som teller når det gjelder å bringe noe nytt inn i helsetjenesten. I en atmosfære av absolutt ærlighet og ved å lytte til hverandre lærte vi i de ulike yrkesgruppene å forstå hva det er som får samarbeide og tillit til å rakne. Vi lærte også meget gjennom å lytte til tidligere pasienter. En rapport med utdrag av de viktigste innleggene blir nå utarbeidet. Den burde ha almen interesse.

Medisinsk kunnskap kan misbrukes

I slutten av juli holdt verdensforbundet av kristne leger sin 6. internasjonale kongress i Davos med 600 deltagere. Temaet for denne kongressen var medisi-

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

nens store fremskritt de senere år og faren for misbruk av medisinsk kunnskap som foreligger. På bakgrunn av prøverørsbarnet advarte kongressen mot «den Allmechtige medisin uten moralske restriksjoner» og oppfordret til «en moralsk opprustning som må gå parallellt med vitenskapens fremskritt». (Iflg. Neue Züricher Zeitung).

Konferansene i Davos og Caux gir håp om at noe nytt er iferd med å bryte igjennom innenfor helsearbeidet rundt om i verden.

Lege Sturla Johnson,
Tromsø.

Nøkkelen til enhet

Sjefen for militærregjeringen i Nigeria har sendt et budskap til Caux i forbindelse med et besøk dit av en nigeriansk delegasjon i midten av august. I delegasjonen var nestkommanderende innen politiet i Lagos, ledere for studentene ved to lærerhøyskoler, og lærerskoleelever som tar del i et nigeriansk skuespill (*Min kjæreste avgud*) som ble skrevet av en lærer som kom til Caux i fjor sommer. Stykket er blitt fremført flere ganger i hjemlandet og ble også iscenesatt i Caux.

«Kjernen i Frank Buchmans filosofi var at det moderne menneskes teknologiske fremskritt må følges opp med en tilsvarende vekst i menneskenes karakter og motiver,» heter det i budskapet fra general Olusegun Obasanjo, som ble lest for konferansen av høvding Onumara Egwunwoke fra Owerri.

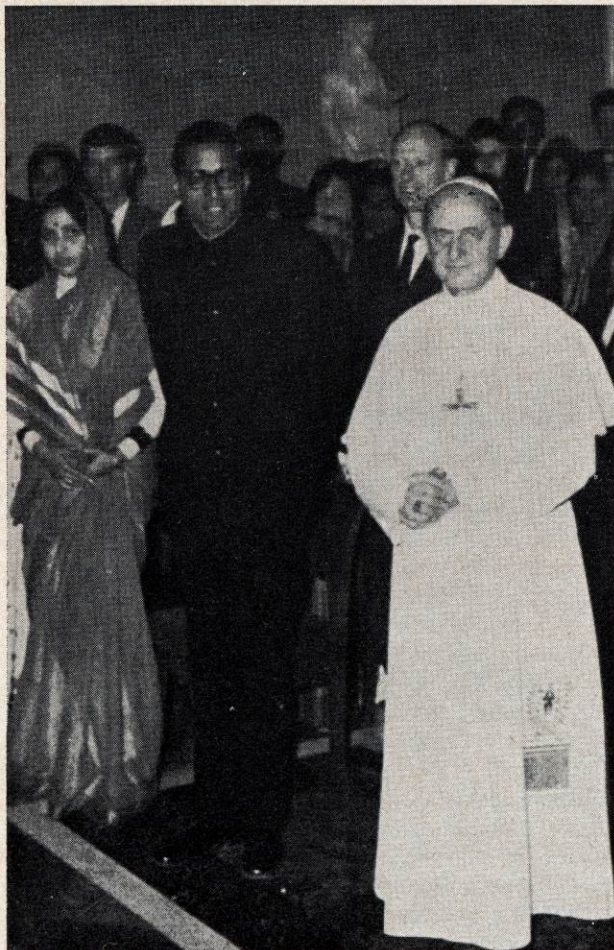
China Ike, president for studentene ved lærerhøyskolen i Owerri, sa at han hadde vært en sterk tilhenger av vold. «Her i Caux har jeg oppdaget noe som kunne bringe enhet mellom stammene i Nigeria — og enhet i Afrika og hele verden.»

Han valgte aldri den lettvinde veien

Giovanni Battista Montini, Pave Paul VI, fikk sin første utnevnelse utenfor Vatikanet da han ble erkebiskop av Milano i 1954. Der kom han i nær kontakt med MRA.

Et lite team fra Storbritannia hadde arbeidet i tungindustri-området rundt byen en tre års tid. I ett av disse områdene, Sesto San Giovanni, var følelsene mellom arbeidere og ledelse så bitre at en av direktørene var blitt kastet levende i smelteovnen. I 1955 inviterte arbeidsministeren i Italia MRA-skuespillet *The Vanishing Island* til Sesto San Giovanni.

Publikumsmottakelsen var enestående, og den internasjonale gruppen på 200 som brakte skuespillet ble invitert til en messe i katedralen 1. Nyttårsdag. Erkebiskopen forrettet og talte om «Den Hellige

Pave Paul mottar en indisk reisende MRA-styrke som besøkte Europa i 1967. «Det slår meg nå at han behandlet oss som medarbeidere og jevnbyrdige, så grønne som mange av oss var,» sier Linda Pierce fra Bombay, den gang 16 år gammel.

Ånd som leder til nytt liv og gir det nye liv retning og veiledning.»

En katolsk legmann fra Cambridge, Sir Dermot Milman, var en av dem som deretter ble anmodet av erkebiskopen om å holde ham løpende underrettet om MRAs arbeid. «Erkebiskopen var en mann som aldri valgte den lettvinde veien og han var aldri ute etter popularitet,» forteller Sir Milman. «Fremfor alt følte jeg hellighet i ham, men også en stor kjærlighet til menneskeheten.»

Pavelig «familieselskap»

Forfatteren Garth Lean fra Oxford forteller om et senere møte med Pave Paul — «fullstendig overraskende for min kone og meg, da vi besøkte Roma i 1974.»

«Svart/hvitt-boka var nettopp utgitt på italiensk av St. Paulus-ordenen, og ordenens nonner, som hadde stor hjelp av boka i sitt arbeid, møtte oss med en absolutt overbevisning om at vi måtte treffe paven! De hadde fått billetter til oss til den generelle mottagelsen i den kjempemessige søyle-løse hallen som Nervi tegnet til disse anledningene — den rommer 12.000 mennesker. Søstrene hadde sendt de 16 forskjellige språkutgavene av *Svart-hvitt-boka* til pavens kontor på forhånd.

Vi var tidlig ute fordi tilstrømningen var stor, og prøvde å sette oss forskjellige steder. Men vi ble vist stadig lenger frem inntil vi befant oss på første og annen plass i fronten.

Til fastsatt tid ble Pave Paul båret i skulderhøyde ned midtgangen, og steg opp et dusin trapper til sitt sete. Derfra ledet han noe som bare kan beskrives som et kjempemessig familieselskap, hvor forskjellige grupper fra hele verden ble hilst velkommen med en tale på fire forskjellige språk.

Velsignelse

Paven var ikke frisk og viste tydelig tegn til tretthet da han ble hjulpet ned trappen igjen. Likevel stanset han og talte lenge med en nyutnevnt engelsk abbed — det virket på oss som en samtale mellom likemenn uten tegn til rangsforskjell.

Så vendte han seg til vår overraskelse mot oss, forærte oss en rosenkrans og en nøkkelring, grep hendene våre og velsignet oss og barna våre. «Og deres arbeide, deres arbeide.»

Inntrykket han gav, var av en kjærlig far ikke bare for den katolske kirke men for menneskeheten. Og det var klart for oss at det var MRAs arbeid som ble vist en slik ære gjennom oss, og som egentlig ble velsignet.»

Ni norske jenter i England

Av Ingeborg Marie Skulberg

Vi har lært mye om andre — og om oss selv!

Fra venstre: Ingrid Sæther, Astrid Stefensen, Ingeborg Skulberg, Anne Østmo, Kari Mette Røer, Birte Østveit Kristin Ljønes. Foran fra venstre: Eline Stenseth, Katrin Aanonsen.

Å oppdage det nye samfunn (Discovering the new society) var hovedtema for den ungdomskonferansen som ble arrangert i sommer på Tirley Garth, MRAs senter i Cheshire, England. Det var samlet ca. 150 ungdommer fra 25 forskjellige land, og blant disse 9 norske jenter.

Lørdag 29. juli ble konferansen åpnet av den britiske diplomaten Archie McKenzie, og han snakket om hvordan vi kunne tenke oss verden om 18 år og om vårt ansvar i denne sammenheng. «Patriotisme vil ikke være nok i fremtidens samfunn,» sa han. «Vi må lære å tenke og leve for andre.»

Hver dag ble det arrangert et hovedmøte og noen av emnene var: Frihet, kilden til mot, revolusjon i mennesket, forholdet mellom rike og fattige land, og arbeidsløshet og industri.

Etter disse hovedmøtene samlet vi oss i grupper hvor vi diskuterte dagens emne eller andre ting vi følte trang til å snakke om. De samme gruppene hadde også arbeidsoppgaver som matlagning og hagearbeid. Dessuten spilte vi volleyball-konkurranser mot hverandre. På denne måten ble vi bedre kjent med de enkelte gjennom samarbeid og samtaler.

På konferansen hadde vi anledning til å velge 3 aktiviteter: Musikk, drama og media. Media var delt inn i tre grupper: foto, journalistikk, og lyd. De som arbeidet med lyd produserte en kassett hvor høydepunktene fra konferansen ble tatt opp. Fotografene og journalistene ga ut *The Tirleygraph* tre ganger i løpet av de to ukene konferansen varte.

Industribesøk av forskjellig art var også en del av programmet, og vi kan nevne kjernekraftverk, Rolls Royce-fabrikk, lokalavis, kjemisk industri og bakeri.

Som en avslutning på konferansen ble det arrangert en kveld hvor musikk- og drama-gruppene presenterte sitt arbeid. Norsk og gresk folkedans og sanger fra Nederland var en del av programmet. Ungdommer fra forskjellige land fortalte om de avgjørelsene de hadde tatt, og hva som hadde betydd mest for dem i løpet av konferansen. Her noen av de tankene som ble uttrykt av de norske som var med:

Ulike kulturer — like mennesker

— Det var fantastisk å oppdage at selv om mange av dem jeg ble kjent med på Tirley kom fra vidt forskjellige bakgrunn og kultur enn det jeg gjør, var de alle samme slags mennesker som meg, med de samme tankene, problemene og følelsene.

I løpet av konferansen oppdaget jeg at jeg ofte har spilt et dobbeltspill, særlig når jeg har vært sammen med venner. Gud viste meg at hvis jeg har full tiltro til Ham, så vil Han hjelpe meg til å leve et helt og ekte liv hvor jeg står for det jeg tror på, uten å være redd for andres reaksjon.

Anne.

— Ungdomskonferansen var en fin anledning til å kombinere reiselyst med behovet for å lære Gud og idéene i MRA bedre å kjenne. Begge ønsker ble tilfredsstilt. Ofte var det så travelt og så krevende at

Forts. side 6.

En liten bok om et stort problem

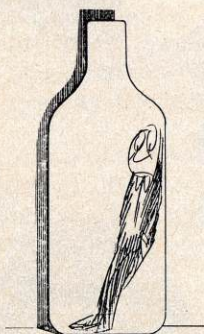
Inge Mannsåker:

Å vokse til ansvar

Etiske synspunkter på behandling av alkoholisme.

Forlag: Tanum. Tegninger: Einar Engebretsen.

Ca. en million nordmenn er direkte berørt av alkoholproblemet. Da er alkoholikernes nærmeste krets regnet med. (De lider utvilsomt også under alkoholismen.) Dystre perspektiver, og verre vil de bli når tenåringsdrankerne får noen år på seg.

Når tenåringsdrankerne har fått noen år på seg . . .

I en liten fagbok fra Tanum, *Å vokse til ansvar*, tar sykehusprest Inge Mannsåker for seg «etiske synspunkter på behandling av alkoholisme». Boken er tilegnet «venner som kjenner alkoholismen fra innsiden, og vet hva det innebærer å bli fri». Ifølge forordet henvender den seg til dem som kjenner behov for å trenge dypere inn i problematikken. «Boken er vel så meget opptatt av mulighetene som av problemene.»

Altså ingen pessimistisk bok likevel. Kan det være fordi den på sin måte er revolusjonær, med en utfordring til kjernen av problemet slik den har dannet seg i vår kultur?

Boken legger for eksempel en aldri så liten bombe under en bestemt tenkning som griper om seg, og som ikke minst alkoholismen kan være et symptom på. Denne tenkningen går ut på at smerte og vanskeligheter bare er til for å unngås, og er blant annet godt uttrykt i WHO's såkalte *utvidete helsebegrep*: «Med helse forstås ikke bare fravær av sykdom, men det fulle fysiske, psykiske og sosiale velvære.» (Som Mannsåker sier vil dette for eller siden gi pasient-status til oss alle, ved skuffelser og sorg, alderdom og dødsfall.)

Inge Mannsåker er riktignok ikke den første som setter spørsmålsteget ved WHO's definisjon og som påpeker at helse heller må bety *evne til å tåle lidelse og spenninger*, og til å vokse på dem. Men boken hans har en egen autoritet i sin lavmælte tone (så å si ingen fremmedord), som fremhever at stoffet er selv-tilegnet og solid fundert. Det blir klart for leseren at det ikke bare er å ta for seg alkoholikeren som problem og prøve å kurere ham. Utfordringen

gjelder vår alles evne til å møte livet, og til å gi den evnen videre til andre.

Uten å prøve å gå inn på de mer faglige sider ved boken, stiller vi forfatteren noen spørsmål som er dukket opp under lesningen.

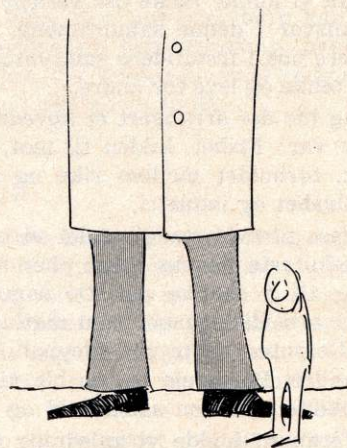
— Du konkluderer at det kanskje aller viktigste er å gi de ansatte ved behandlingsinstitusjoner mulighet til fornyelse og oppmuntring. (S. 66: «Skal en institusjon være et terapeutisk miljø for pasientene, må den også være en positiv arbeidsplass for de ansatte, hvor også de har mulighet for personlig vekst.») Hvordan kan dette skje i praksis?

— En vedvarende og permanent opplæring må komme igang, med regelmessig personalundervisning og impulser. (En viss opplæring har forøvrig vært drevet i noen år av Statens edruskapsdirektorat.)

Jeg mener ikke bare kunnskapsformidling, men diskusjoner om hva man gjør i behandlingen, oppøving i å sette spørsmålsteget ved sine egne holdninger og mange av de ting som blir selvfølgelig når man har vært lenge i en slik tjeneste. Om mulig — at man tilegner seg *mot* til å ta sin egen person opp til revisjon, rett og slett.

— Du har ingen tro på ekspertholdninger hos dem som vil hjelpe alkoholikere. (S. 13: Pasientens muligheter for å ta ansvar for seg selv . . . øker proporsjonalt med et fravær av en slik autoritær ekspert-holdning hos terapeuten.) Er det ikke krevende alltid å stille på bar bakke «ved siden av» pasienten?

Er dette forøvrig også en linje du følger som sjelesørger for pasientene ved Ullevål sykehus?

Er terapeuten formynder?

— Ja, jeg er meget skeptisk overfor autoritære holdninger. Noen mennesker vet selvsagt mer enn andre, og den kunnskapen er nødvendig og av det

Reisefølge til Hong Kong

Av Matthew Manson

På en reise fra Melbourne til Hong Kong nylig, kom jeg til å sitte ved siden av Moder Teresa, nonnen som har viet seg til tjeneste for de elendigste i samfunnet, i Calcutta og over hele verden. De som lever og

Moder Teresa ser sine nonner an. Har de det rette grunnlaget å bygge på?

dør på gaten. Hun har åpnet ialt 114 hjem og misjonsstasjoner for døende og hjemløse.

Reisen varte i ni timer. Å si at den var inspirerende, er svakt uttrykt.

gode. Men det som dessverre skjer, er at når et menneske møter en ekspert, en spesialist, så tenderer det til å underkaste seg og underkjenne sine egne ressurser og sine egne muligheter.

Jeg tror jeg har lært i mitt arbeid som sjelesørger å møte et menneske som et menneske. Når jeg kommer som prest, venter pasienten at jeg vil snakke om helt bestemte ting, og dermed møter vi ikke hverandre. Jeg prøver å komme uten forutfattede meninger om hvem pasienten er og hva vi skal snakke om, men jeg lar det vokse frem av et ønske om å forstå vedkommende. Da er det viktigere hva et menneske sier til meg enn hva jeg sier. (Selv om jeg er meg helt bevisst at jeg har et budskap å komme med!)

Når man for eksempel har med døende mennesker å gjøre, er det viktig å ha mot til å være hjelpeløs. Mot til ikke å arbeide etter en bestemt oppskrift. Men, jeg vil si, etter Guds ledelse.

— En tidligere alkoholiker ble intervjuet på TV. Han understreket hvor forkastelig det ville ha vært med moralisme overfor ham, og at han var blitt helbredet uten. Noen kommentarer?

— Dersom man med moralisme mener moralsk fordømmelse, er det helt klart at han har rett. Men

En gang sa hun: «Tilgivelse er det største i verden. Bare gjennom den kan menneskeheten overleve. Uten tilgivelse er det ingen forsoning mellom Gud og menneske, mellom menneske og menneske. Vår oppgave er ikke bare å forbinde sår og yte sosial hjelp, men å bringe en erfaring av tilgivelse til dem vi har med å gjøre.» Hun illustrerte det med en historie:

Noen nonner og hun var på vei ned et smug i Calcutta. De hadde funnet dem som trengte hjelp og fått dem inn i ambulansen. I det hun skulle lukke døren, hørte hun en gammel kvinne rope. Hun kikket oppover og nedover gaten og kunne ikke se noen, men ropene fortsatte.

Da så hun en stor søppelbeholder i et hjørne. Og i den fant hun den gamle kvinnen, blødende og i elendig forfatning. «Hjelp meg, hjelp meg!» sa kvinnen. «Min sønn har lagt meg her for å dø.»

«Vi fikk henne med oss tilbake til Dødens hus, hvor vi vasket og stelte henne. Den natten var en av de mest intense jeg har opplevet. Søstrenes vedvarende bønner til Gud, og tålmodighet for at kvinnen skulle klare å tilgi sin sønn!

I de tidlige morgentimene sa kvinnen: «Vent, jeg vil fortelle dere noe. Jeg husker så tydelig en dag da min sønn var ung gutt. Jeg stengte ham ute fra huset mitt og lukket hjertet mitt for ham. Fra det

Forts. side 6

ingen kan unngå ordet moral og moralske fordringer. Nemlig: Hvordan skal jeg få styrke og mot til å gjøre noe med mitt liv? I det øyeblikk jeg sier «Jeg er den som må gjøre noe med det,» og ikke lenger legger skylden på samfunnet eller andre mennesker, er jeg inne på det moralske område.

E. R. H.

Kort nytt

STILLEHAVSOMRÅDET

Innbyggerne i den australske byen Perth, hvite og urinnvånere, inviterer til en MRA-konferanse ved årsskiftet. Et hovedmål er å bedre kontakten mellom Australia og de andre landene omkring Det indiske hav, og det ventes tilreisende fra hele Stillehavsområdet.

Blant innbyderne er lærere, fagforeningsfolk, bønder og forfattere. En av dem er dikteren Jack Davis, redaktør av tidsskriftet *Identity*, som utgis av og for den australske urbefolkningen. Bladet hadde en tre siders artikkel om en lignende konferanse i Brisbane i januar.

OSLO

I forbindelse med utgivelsen av Jens-J. Wilhelmsens bok *Mennesket og strukturene* har bladet *Familien* (nr. 19) hatt en større artikkel om forfatteren og hans familie.

I det tre-siders, illustrerte intervjuet forteller han blant annet om sine opplevelser i det tyske Ruhr-området etter krigen og fra Japan, hvor han arbeidet i fem år.

LONDON

40 lokale radiostasjoner i Storbritannia har kringkastet 125 forskjellige meldinger om Moralsk Opprustnings arbeid de siste 18 månedene. 1.400 kassetter med båndopptak fra forskjellige MRA-arrangementer er blitt solgt det siste året.

Både radio-materialet og kasettene er produsert av frivillige ved Westminster-teatret i London, hvor MRA har sitt britiske hovedkvarter. Arbeidet har vært vanskelig på grunn av mangel på fast utstyr og studioplass, men det er nå besluttet at et permanent lydstudio til den slags arbeid skal opprettes ved teatret.

EURO-ARABISK UTVEKSLING

Det er i år sjetten år på rad at en arabisk student-delegasjon har deltatt i konferansene i Caux og deretter i et vennskapsbesøk i Storbritannia. Unge menn og kvinner fra Egypt, Jordan og Sudan fikk i år anledning til å besøke parlamentet i Bern og et område i Jura-fjellene hvor det har vært sterke motsetninger mellom folkegrupper de senere årene.

I Storbritannia ble delegasjonen mottatt av ledelsen for universitetene i Oxford og Cambridge, av borgermesteren i Glasgow og en rekke sivile og offentlige organisasjoner. Student-besøket organiseres av en britisk komité, som også arrangerer en årlig gjensittig av britiske studenter i Midt-Østen.

Ni norske . . .

Forts. fra side 3.

jeg ikke fikk tid til å tenke gjennom framfor Gud alt jeg fikk høre og oppleve.

Etterhvert lærte jeg mennesker med forskjellig bakgrunn å kjenne, og jeg ble klar over at mange har en mye vanskeligere situasjon å leve i enn jeg har. Om jeg virkelig tar det jeg ser og hører inn i mitt hjerte og søker å være med å fylle de behov som menneskene har, vil ikke mine småproblemer være noe viktig for meg lenger. Det viktige er å finne kjærlighet og mot til å være noe for andre.

Birthe.

— Før har jeg alltid trodd at jeg ikke har hatt noen fordom mot fargede mennesker. Jeg har sagt at de er like oss, og jeg har vært litt små-irritert på dem som har snakket nedsettende om dem.

Jeg har aldri vært på en konferanse og møtt folk fra så mange forskjellige land, og det var veldig spennende fra begynnelsen — med så mange «rare». Men så en dag oppdaget jeg at jeg var blitt glad i dem, lært dem å kjenne. Jeg glemte helt at utseende, fargen og nasjonaliteten var en annen. Først da følte og visste jeg at jeg hadde hatt en fordom mot dem. Det var bare ved å leve sammen med dem og bli glad i dem at jeg var blitt kvitt fordommen.

Eline.

Reisefølge . . .

Forts. fra side 5.

øyeblikk valgte gutten gal vei i livet. Det er min skyld, for han hadde ingen å vende seg til.»

Moder Teresa sa til henne: «Hvis vi fant ham, ville du be ham om tilgivelse?» «Ja, finn ham — finn ham!» Og hun fortalte dem hvor de skulle gå.

Søstrene skyndte seg ut og fikk tak i sønnen. En kraftig bølge av en mann, og tydeligvis i store vanskeligheter. De overtalte ham til å komme. Mor og sønn ble konfrontert med hverandre. «Vi visste ikke hva som ville skje,» sa Moder Teresa. «Spenningen var meget stor.»

Moren sa til sønnen: «Jeg stengte deg ute fra livet mitt da du var gutt. Du hadde ingen å gå til. Jeg er skyld i det elendige livet du har levet. Kan du tilgi meg?» Da brøt plutselig denne sterke mannen sammen. «Selvfølgelig, selvfølgelig,» sa han. «Men vil du tilgi meg?» Ikke lenge etter døde den gamle kvinnen. Men hun var full av fred. Hun hadde funnet for-

soning, ikke bare med sin sønn, men med Gud.

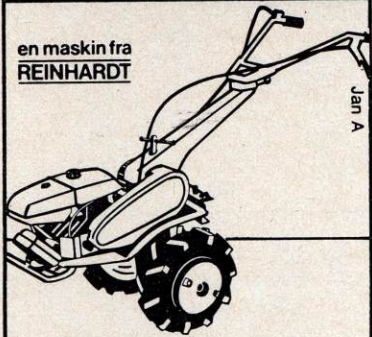
Moder Teresa hadde en sekk med brev med seg, sin eneste bagasje. «Min hjemmelekse mellom her og Hong Kong,» sa hun. «Dette er brev fra unge kvinner i India og over hele verden som tilbyr seg å komme og gi alt de har, akseptere fattigdom og lydighetsløftet og leve i land hvor det er behov. Søstrene har sortert ut de brevene jeg selv må besvare. Jeg må skrive til alle sammen og finne ut om de vil være i stand til å gi videre til andre den hemmeligheten som kvinnen i Calcutta fant. Det kan ingen gjøre uten at vedkommende har sett sin egen synd fullt i øynene og latt Jesus ta seg av den.

Uten en slik erfaring vil vedkommende være hos oss i fem år, kanskje ti, men før eller senere vil den grenen dø på vintreet.»

ISEKI

KOMBINASJONS-MASKINER

en maskin fra
REINHARDT

Japansk kvalitet - en tohjuls-traktor som gjør hagearbeidet til en lek. Kan brukes som jord-freser, slåmaskin, radrenser, transporter, motorhakke og snø-freser. - En stasjonær kraftkilde.

REINHARDT

Reinhardt Maskin A-S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

Jens-Jonathan Wilhelmsen

MENNESKET OG STRUKTURENE

Alle som har anledning til å påvirke den offentlige mening bør lese den . . .

Ukentlig får vi i avisredaksjonene samfunns-kritiske analyser inn på bordet . . . Enkelte av disse selsomme magisteravhandlinger er så tørre og uengasjerte at det er tvilsomt om noen leser dem.

I dette koret er Jens-Jonathan Wilhelmsens «Mennesket og strukturene» en ensom svale. Og som andre svaler skal den riktig være velkommen.

Jeg tror at både våre politikere, våre journalister og alle andre som i noen grad har anledning til å påvirke det man kaller den offentlige mening, burde ta denne lille boken for seg . . .

Redaksjonssekretær Ingvar Haddal
i «Vårt Land».

«Mennesket og strukturene»

av Jens-Jonathan Wilhelmsen.

Perspektiv-bøkene — Dreyers Forlag.

Kr. 30,-. Fåes hos alle bokhandlere.

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

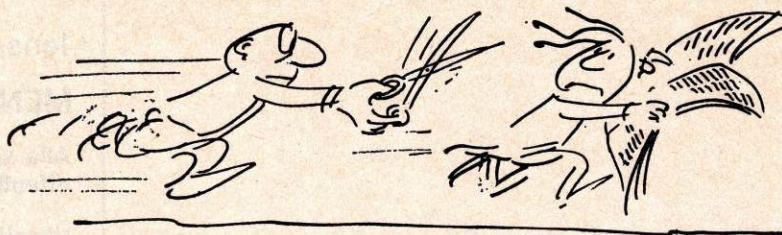
Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

400 (anglikanske) biskoper samlet til den 11. Lambeth-konferansen fikk igår høre av erkebiskopen av Canterbury, dr. Donald Coggan, at endel av dem «praktisk talt har gitt opp» troen på at Gud fremdeles taler til kirken.

«Gud tilgi oss. Vi ville neppe innrømme det: det ville nemlig sjokkere menigheten. Men vi har sluttet å lytte, og vårt åndelige liv er avgått ved en stille død, selv om vi holder fronten ved like og fører oss som vi bør. Men mange vet at Gud taler, og at Han gjør sine tanker og sin vilje kjent for dem som følger Ham.»

Han sa at det var viktig at biskopene hørte hva Gud hadde å si om verden, Kirken og dem selv. De som virkelig trodde at Gud fortsetter å åpenbare seg med stadig større klarhet, var mennesker med håp og forventning, med mindre tillit til det som ytres gjennom menneskelig tale enn til det Gud har å si når vi lytter. Gud har en måte å gi seg til kjenne i «den milde stillhetens stemme», sa han.

Daily Telegraph 24. juli 1978.

Den vanvittige sammenblandingen av verdier ligger i troen på at begreper som «renhet» eller «korrupsjon» kan ha noen mening utenfor et absolutt verdssystem: et som er helt uavhengig av regjeringers eller revolusjonære gruppers manipuleringer.

Idéen om moralsk relativisme har full tilslutning i Vesten idag, man innrømmer nødig at absolutt ondskap eksisterer og kan eksistere. Det gjør det spesielt vanskelig for noen å akseptere at eksperimentet i Kambodia er noe langt verre enn en revolusjonær avvikelse. Det er heller en fullstendig logisk

konsekvens av et ateistisk, menneskesentret verdssystem opprettholdt av feilbarlige menneskelige vesener med total makt, som tror — med Marx — at moral er avhengig av makthavernes definisjon, med Mao — at makten vokser ut av geværmunningen. . . . Hvis noen er i tvil om hva som er kjernen i de reneste revolusjonære verdier, bør de reflektere over de første tre linjene i Demokratiet Kampuchéas nasjonalsang:

Det røde, røde blod spruter over fedrelandets
byer og sletter,
Arbeidernes og bøndernes edle blod,
Blodet fra revolusjonære kjempere av begge
kjønn.

David Aikman, Time Magazine 31.7.78.

Leeds-firmaet Vickers Oil har nettopp feiret sitt 150-årsjubileum. . . . I sin velkomsttale til gjestene sa direktør John Vickers: «Vi leverer den effektive X-faktoren som muliggjør fremstilling av tekstilfibrer, eller at maskinene går jevnt og glatt. Er det ikke en oppgave for oss alle å levere en X-faktor som kan få det moderne samfunn til å virke bedre? Basert på vår erfaring de siste 150 år vil vi påstå at de prinsipper og verdier som tidligere ble nesten alment akseptert fremdeles er de beste rettledere inn i 1980-årene. Veien fremover vil enten gå gjennom konfrontasjon eller et så fantasifullt samarbeid at det vil interessere kapitalisten, kommunisten og Den tredje verden. Etter vår mening er industrien stedet hvor vi kan vise veien for et slikt samarbeid.»

Polymers, Paint and Colour Journal, 26.6.1978.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94

Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN